

WARNER

1

‘En?’ Ik draai me langzaam naar hem toe en leun met een schouder tegen een koude betonnen muur. ‘Krijg je iets door?’

Adam ademt gespannen in.

‘Ik weet het niet, man,’ zegt hij. Hij duwt zijn handen in zijn zakken en blaast hoofdschuddend zijn adem uit. ‘Ik heb denk ik nog even nodig. Het voelt niet helemaal goed.’

Ik zie hem zijn gewicht van zijn ene been naar het andere verplaatsen en zijn ogen op het enorme raam richten om de grimmige toestand binnen in de kamer nog eens op te nemen: Rosabelle Wolff zit roerloos op een metalen stoel, zo stijf als een heipaal in de grond, terwijl haar verloren gewaande vader, Hugo, opnieuw een vruchteloos verhoor probeert af te nemen.

‘Rosa,’ dringt Hugo wanhopig aan met een stem die steeds iets hoger klinkt. ‘Alsjeblieft, waarom zeg je niets tegen me...?’

Elke dag loopt dit uit op een mislukking.

Elke dag raakt Hugo meer in paniek naarmate de uren verstrijken en schiet zijn emotionele instabiliteit bijna door naar histerie als Rosabelle steeds afstandelijker lijkt te worden. Ik heb hem al diverse keren aange-moedigd om dit experiment te staken, maar nu hij haar na zoveel jaar eindelijk weer gezien heeft, is hij alle objectiviteit kwijt. Hij zoekt koorts-achtig naar een vonkje van herkenning, een ogenblik van verlossing, en hij heeft zich erin vastgebeten. Ik had gehoopt dat zijn vastberadenheid

om contact te leggen met zijn dochter ons een broodnodig psychologisch voordeel zou opleveren, maar in werkelijkheid is Hugo helaas meer een hindernis gebleken. Erger nog, dit kost ons tijd. De meeste dagen eindigt een sessie als deze met tranen.

Van hem, niet van haar.

Ik doe elke dag weer mijn best om me voor zijn pijn af te sluiten.

Wat ik zorgwekkender vind, is dat ik al meer dan een week niets loskrijg uit Rosabelle. Ze heeft een levenloze blik in haar ogen en haar energie voelt koud. Ik ben er zo aan gewend geraakt dat ik word overspoeld door de psychische vloedgolven van andere mensen dat het haast desoriënterend is om geconfronteerd te worden met haar stijl van zwijgzaamheid.

Rosabelle reageert niet emotioneel op haar omgeving.

In mijn hele leven heb ik maar één andere persoon ontmoet van wie ik zijn emotionele toestand niet kon 'lezen', en die persoon staat nu naast me. Mijn halfbroer, Adam Kent Anderson. We schelen maar een jaar, maar zijn allebei opgegroeid zonder de waarheid over elkaar of onze familie te kennen. Adam en ik hebben de naam van onze gemeenschappelijke vader heel lang uit ons leven gebannen; *Anderson* heeft ons ooit uit elkaar gerukt. Onze vader heeft ons expres tegen elkaar opgezet. Sterker nog, we probeerden elkaar ooit te vermoorden. Maar in de afgelopen tien jaar hebben we geleerd onze gezamenlijke naam terug te eisen en hebben we onszelf en onze wonden langzaam maar zeker weten te hechten. Mijn broers en ik, eindelijk samen aan dezelfde kant.

Ella vormde hiervoor de inspiratie. Ella, die weigerde zich te laten breken of beschadigen door het verhaal dat ooit voor haar was geschreven. Zij heeft me geleerd dat dit mogelijk was doordat zij de naam Juliette terugnam.

De wereld kent haar als Juliette Ferrars.

Maar voor mij zal ze altijd Ella zijn.

Als ik aan haar denk, voel ik een pijnlijke steek en spannen mijn spieren zich aan, ook al doe ik mijn best om de angst die als een vlijmscherp mes tussen mijn longen steekt, te negeren. Als mijn hart eventjes sneller klopt, spoelt mijn bloed meteen sneller door mijn aderen; mijn gevoelens zijn zo wankel dat ik het niet aankan om ze in hun volledigheid te ervaren. De gedachte dat ik haar – of ons ongeboren kind – zou verliezen is meer dan mijn papieren ziel aankan. Zelfs nu voel ik een trilling in mijn lichaam ontstaan en bal ik mijn vuisten terwijl mijn kaakspieren verstrakken en doe ik er alles aan om de onderdelen van mijn leven allemaal netjes in hun eigen hokje op te bergen, zoals ik dat altijd al gedaan heb.

Zoals ik dat móét doen.

‘Hé,’ zegt Adam opeens.

Pas als ik hem in de ogen kijk, realiseer ik me dat hij me in de gaten stond te houden.

‘Gaat het?’

De leugen is er snel. ‘Ja.’

‘Weet je ’t zeker?’

Adams bezorgdheid blijft me verrassen en ontwapenen, ook al is hij er heel constant in.

‘Ja, ik weet het zeker,’ zeg ik terwijl ik me afwend en worstel om de muren in mijn geest weer op hun plek te metselen.

‘Hé,’ zegt hij weer. ‘Kijk me eens even aan.’

Als ik opkijk, voel ik zijn medeleven toenemen. Erger nog, ik zie het aan de manier waarop hij mijn gezicht bestudeert en dan de rest van me opneemt, alsof hij scant naar open wonden.

‘Wil je dat ik Alia vraag om bij haar te gaan kijken?’

Deze woorden maken dat ik me gekwetst en gedesoriënteerd voel.

Ik had niet door dat het er zo dik bovenop lag, en ik heb geen enkele behoefte aan medelijden. Toch gaat mijn hart weer sneller kloppen en dreigen mijn angsten tot buiten hun oevers te sijpelen terwijl er een gevoel van dankbaarheid als een soort statisch geknetter door me heen spoelt en vlak onder mijn huid blijft prikken. Het bekende mes tussen mijn longen steekt me opnieuw en ik krijg alles niet snel genoeg op zijn plek. In plaats daarvan trek ik me zo ver terug in mijn eigen geest dat ik zelfs een lichamelijke afstand voel als ik monotoon antwoord: ‘Nazeera is nu bij haar. Maar dank je.’

Adam kijkt me nog net iets langer aan, maar knikt dan uiteindelijk.

Ooit dacht ik dat hij een hersenloze soldaat was.

Ik heb hem totaal verkeerd ingeschat, al die jaren geleden. Of beter gezegd, ik kon geen enkele inschatting van hem maken. Die innerlijke stilte van hem was nooit zo volledig en oorverdovend als die van Rosabelle en zijn emotionele aanwijzingen maakten een vage en houderige indruk. Daardoor dacht ik alle ruimte te hebben om tot de tragische conclusie te komen dat hij een simpele ziel was. Naderhand bleek Adam de ongebruikelijke gave te hebben om de bovennatuurlijke krachten van anderen te neutraliseren – en onbewust had hij een vaardigheid ontwikkeld om mij buiten te sluiten. Een hele tijd lang heeft hij niet eens geweten hoe hij zijn opgeworpen pantser kon laten zakken, maar tegenwoordig doet hij zelden de moeite om zijn emoties voor me te verhullen. Hij noemt het ‘persoonlijke groei’.

Ik noem het herrie.

‘Dus,’ zegt Adam in een bruggetje terug naar het vorige onderwerp. Hij ademt diep in en richt zijn blik weer op de ondervraging. ‘Denk je echt dat deze jonge vrouw een soort schild heeft geactiveerd?’

Ik doe een stap naar het raam toe en ga vlak naast mijn broer staan.

Mijn hartslag wordt weer regelmatig en ik voel mijn pager in mijn zak trillen. Elke zoem schiet dwars door me heen. Ik kijk naar de meldingen, scan de lijst voor mogelijke noodgevallen en zie die er op dit moment niet tussen staan. In gedachten bouw ik alvast de steiger voor al het werk dat me nog te doen staat en voeg ik stilletjes nog meer dingen toe aan mijn to-dolijst, stel ik kladversies op van antwoorden op vragen, schets ik oplossingen voor diverse problemen en verdeel ik de verantwoordelijkheden, alles in een poging om een volgende valstrik te zien aankomen. En al die dingen schuif ik weer aan de kant voor later.

Op dit moment werp ik een vlugge blik op Adam.

Ik dacht dat ik vandaag nonchalant gekleed was door mijn standaarduniform te verwisselen voor een leren legerjack, een normale lange broek en laarzen, maar Adam geeft ‘nonchalant’ een heel nieuwe betekenis. Hij draagt een lichtgewicht donsjack over een oude hoody heen en daaronder een verschoten spijkerbroek, met een lichte schaduw van stoppels op zijn kaken die minstens een dag oud zijn. Zijn sneakers zijn afgetrapt en versleten en hij heeft de veters zo strak aangetrokken dat de tong en de neus van zijn schoen helemaal klem zitten. Ik vind het zo weerzinwekkend om te zien dat ik mezelf moet dwingen een andere kant op te kijken. Ik draai mijn trouwring rond mijn vinger. Het kost me heel wat moeite om geen opmerking over zijn schoenen te maken.

Ondanks onze uiterlijke verschillen delen we een bijna griezelig moment van synchroniciteit als we opeens tegelijkertijd onze adem uitblazen.

‘Ik weet niet of het een schild is,’ beken ik, en weer kijk ik naar Rosabelle.

Een dof, metaalachtig gerinkel klinkt als ze rechtop in haar stoel gaat zitten en haar handboeien tegen elkaar aan tikken. Hugo, die zich in verslagenheid op de grond heeft laten zakken, kijkt meteen op.

‘Rosa,’ zegt Hugo met een rafelende stem. Weer herhaalt hij dezelfde woorden en zinnen. ‘Alsjeblieft. Je moet me geloven... Ik zou jullie nooit in de steek hebben gelaten. Ze hebben me gedwongen om jullie achter te laten. Alsjeblieft, zeg iets...’

Ik kijk naar Adam en anker mezelf in deze kamer.

‘Zoals je al weet,’ zeg ik tegen hem, ‘hebben we vorige week ontdekt dat de huursoldaat beschikt over de ongekende vaardigheid om klinisch te sterven wanneer ze dat wil. Het is mogelijk dat ze in het verlengde daarvan in staat is haar geest af te sluiten. Dan nog zegt de logica dat als ze hiertoe in staat is, ze deze kracht eerder had kunnen inzetten.’

‘En je denkt niet dat dat het geval is?’

‘Ik weet het niet,’ zeg ik opnieuw, maar nu wat zachter. ‘Ik heb nooit problemen gehad met het aanvoelen van haar emoties, en daardoor neem ik voor nu aan dat dit een nieuwe gave betreft. Iets wat we bij haar nog niet eerder hebben gezien.’

Adam knikt, maar fronst zijn wenkbrauwen. ‘En je denkt dat ik haar mogelijk kan ontwapenen. Je denkt dat het iets is wat ze aan en uit kan zetten.’

‘Ik weet het niet,’ zeg ik voor de derde keer. ‘Ik ben nog niet zover dat ik iets met zekerheid durf te beweren. Als je merkt dat je haar gave kunt neutraliseren, dan zou ik de oorsprong ervan misschien kunnen begrijpen. Ik probeer te bepalen of dit – wat het ook is – een interne gave is die van binnenuit wordt geactiveerd, of een externe kracht die vanaf een afstand wordt bestuurd.’

‘Vanaf een afstand?’ Adams wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Je bedoelt dat Het Herstel de chip in haar hersens misschien heeft uitgezet?’

‘Het probleem is dat er geen chip in haar hersens zit,’ zeg ik, en mijn humeur slaat om als ik hem in de ogen kijk. ‘Want in dat geval zou ze veel

makkelijker te doorgronden zijn geweest. Ik weet alleen dat dít...’ Ik knik naar het raam, ‘niet haar natuurlijke toestand is. Ik weet dat ze in staat is tot emotionele uitschieters en verhoogde hersenactiviteit, maar haar geest is ondoordringbaar geworden vanaf het moment dat ze werd opgesloten. Zoiets heb ik nooit eerder meegemaakt.’

‘Serieus?’ vraagt Adam, bijzonder verrast. ‘Zelfs niet bij mij?’

Ik voel dat hij een schild tussen ons opwerpt om zijn punt te onderstrepen, en de piek van zijn schrik bedaart tot een kabbelend, wat lusteloze interesse.

‘Nee,’ zeg ik terwijl ik mijn ogen weer op de gevangene richt. ‘Zelfs niet bij jou.’

Rosabelles stilte is zo compleet dat ze net zo goed dood zou kunnen zijn.

Haar gezicht is volkomen uitdrukingsloos, ook al is ze recentelijk herenigd met haar vader, die ze tien jaar niet meer heeft gezien. Zo af en toe verschuift ze iets op haar stoel, met haar handen achter haar rug gebonden, en echoot het metalen gerinkel van haar boeien zachtjes door de kamer. En elke keer dat dat gebeurt, reageert Hugo lichamenlijk met een pijnlijk zichtbaar sprankje hoop en houdt hij haast zijn adem in bij het idee dat ze dan nu misschien iets zal zeggen. In die acht dagen heeft ze nog geen enkel woord gesproken. Het is dat ze zo af en toe op geheel menselijke wijze met haar oogleden knippert, haar borst rustig op en neer beweegt en ze af en toe gaat verzitten op haar stoel, anders zou je haar nog aanzien voor een machine.

Of een spook.

Er is iets spookachtigs aan haar. Ze is verbazingwekkend tender, met een opvallend gebrek aan kleur en massa. Ze is bijna net zo wit als porselein; alle pigment lijkt uit haar haar en huid te zijn weggelekt. Zelfs

de kleur van haar ogen is onverzadigd, een of ander lichtgrijs. Maar de bleekheid van haar huid is ondergeschikt aan het echte probleem, dat pas opvalt wanneer je je in haar aanwezigheid bevindt: Rosabelle lijkt hier niet thuis te horen. Ze straalt een soort bovenwereldse sfeer uit, alsof ze bij haar dood is gestorven, maar werd veroordeeld haar leven voort te zetten.

Als ik te lang naar haar kijk, voel ik me ongemakkelijk.

Als ik te lang naar haar kijk, dwalen mijn gedachten af naar duistere plekken. Ik zie schaduwen van mezelf in haar terug, en die vergelijking bevalt me niet.

‘Heeft ze echt al een hele week niet gesproken?’ vraagt Adam nu haast op een fluisterton.

‘Acht dagen,’ bevestig ik, en ik verplaats mijn gewicht een klein beetje. Vermoeidheid begint zijn tol te eisen. Ik druk de muis van mijn hand tegen mijn voorhoofd in een vergeefse poging de toenemende druk daar te verlichten. ‘En nee. Niet één woord.’

Ik weet hoe veranderlijk ze kan zijn.

Toen ze net in de Nieuwe Republiek was gearriveerd en weer bij bewustzijn was, kreeg ik een heel duidelijk beeld van haar. Ze was zo ziek geweest dat haar hart bijna was gestopt, ze was zo instabiel dat ze had moeten overgeven. Ik heb haar ogen zien glimmen van angst, ik heb haar gezicht tot leven zien komen door emoties en haar wangen zien blozen. Ik kon haar zelfs lezen toen ze in het mortuarium lag, vlak nadat ze uit de dood was ontwaakt. Ze leek uitgerekend iets als verdriet of rouw door te maken, wat me verraste. Ook vlak voordat ze gevangen werd gezet kon ik haar toestand aanvoelen. Ze had haar angst niet voor me kunnen verbergen, net als haar verwarde gevoelens voor mijn jongere broer. Ik wist dat mijn tactische zet geslaagd was toen ik haar afschuw voelde bij de hereniging met haar vader; en ik heb me beslist niet vergist in haar reactie.

We hadden nu allang resultaat moeten zien.

Zonder waarschuwing voel ik dat Adam zich overgeeft aan een enorme golf van teleurstelling. Hij verlaat zijn plek bij het raam en ploft neer op een harde stoel, waarvan de metalen poten over de betonvloer schrapen. Hij slaakt een zucht en bijna meteen begint zijn knie op en neer te wippen. Zijn lichaamstaal schreeuwt dat hij hier niet wil zijn, maar daarnaast voel ik zijn zenuwachtigheid ook toenemen. Zijn nerveuze energie komt als een dreigende storm bijeen en maakt me rusteloos. Ik voel een druk op mijn borst.

Ik weet al wat hij gaat zeggen.

Dat weet ik al een paar minuten. Ik probeerde mijn eigen teleurstelling te accepteren in afwachting van zijn oordeel, ook al is het nu overduidelijk.

Ondertussen kijk ik naar de klok.

De dagen volgen steeds meer een vast patroon. Ongeveer een kwartier geleden gaf Hugo zijn pogingen tot een serieuze ondervraging op. Nu zit hij ineengedoken tegen de achtermuur, zichtbaar van streek. Heel even sluit ik mijn ogen en probeer ik zijn toenemende pijn uit mijn hoofd te houden. Hugo staat op het punt een totale inzinking te krijgen, en dat is de manier waarop deze sessies meestal eindigen.

‘Het spijt me, man,’ zegt Adam uiteindelijk. ‘Ik zou graag willen helpen, maar het is net... Ik weet niet hoe ik het moet uitleggen. Het is net alsof ik met mijn blote handen een vis wil vangen. Soms denk ik dat ik iets te pakken heb, en dan is het weer weg, alsof ik het me alleen maar heb verbeeld. Als ze een gave of schild activeert, dan lijkt het me niet normaal. Ik krijg er geen grip op.’

Het lukt me te knikken. Mijn hoofd bonst. Adams misplaatste schuldgevoel beukt tegen me aan. ‘In elk geval bedankt dat je bent gekomen,’

zeg ik tegen hem. ‘Ik weet dat je je liever niet met dit soort zaken bemoeit.’

Adam spreekt me niet tegen.

Sterker nog, mijn woorden lijken een stilzwijgende toestemming te vormen om zich over te geven aan zijn eigen ongemak, en opeens word ik omvergeblazen door het gewicht van zijn vrijkomende afschuw.

‘Het is hier zo verdomd griezelig,’ zegt hij als hij de dichte ruimte rondkijkt. ‘Ik heb geen idee hoe je dit elke dag weer klaarspeelt.’

Hugo’s paniek piekt plotseling en ik verrek mijn nek bijna in een poging die lading van me af te schudden.

‘Je zegt het,’ breng ik met moeite uit, ‘alsof je denkt dat ik het leuk vind om hier te zijn.’

‘Niet dan?’ vraagt Adam.

Ik schenk hem een grimmige blik. Hij lacht.

‘Wat?’ zegt hij, en hij slaat zijn armen over elkaar. ‘Is dit niet jouw natuurlijke habitat? Ik dacht dat je het fijn vond om...’ Adam krimpt zichtbaar ineen en een metalen kreet snijdt door de kamer als hij zich met stoel en al naar achteren duwt en bijna omvalt. ‘Jezus, huilt hij nou?’

Ik werp een blik op Hugo en voel de spanning mijn lichaam meteen strakker trekken. ‘Hij heeft het er moeilijk mee.’

‘Bedoel je dat dit vaker gebeurt?’

‘De meeste dagen,’ zeg ik.

Ik zet me schrap voordat ik mijn vingers tegen het raam leg om het glas te activeren; een digitale lijst van opdrachten gloeit groen op en wordt over het tafereel erachter heen geprojecteerd. Een melodisch geluid glijdt door de kamer.

‘Goedemiddag, generaal,’ zegt een ontastbare stem. ‘Transcript afspeelen?’

‘Niet nu,’ antwoord ik. ‘De sessie kan beëindigd worden. Roep Samuel

op. Start de veiligheidsprotocollen voor het transport van de gevangene.’

‘Ja, generaal.’

‘Upload het transcript van vandaag naar mijn bestanden zodra de sessie is afgerond. Maar controleer en bevestig eerst dat je elk geluidje en elke beweging van Rosabelle Wolff van vandaag hebt genoteerd.’

Er klinkt een ritmisch gepingel.

‘Bevestigd, generaal.’

‘Eerdere transcripten vermeldden alleen dialoog of het gebrek daaraan van Rosabelle Wolff. Doorzoek alle eerdere opnames en werk bestaande transcripten, waar van toepassing, bij met alle geluiden en bewegingen, afkomstig van Rosabelle.’

‘Ja, generaal,’ zegt de stem. Het blijft even stil en dan volgt weer dat ritmische gepingel. ‘Transcripten zijn bijgewerkt.’

‘Verhoog het voltage van Rosabelles boeien naar vijfenzeventig procent,’ zeg ik. ‘En verlaag het weer naar vijfenveertig procent zodra ze veilig en wel in haar cel zit.’

‘Ja, generaal. Voltagepercentage wordt nu verhoogd.’

Zoals altijd geeft Rosabelle geen krimp als de sterkte van haar boeien toeneemt.

In die acht dagen heeft ze geen enkele blijk van enige pijn gegeven. Alsof ze die niet *vóél*t. Ik weet dat de handboeien nu een adembenemende hoeveelheid elektriciteit uitstralen, en ze hapt niet eens hoorbaar naar lucht. Ze wacht geduldig tot ze wordt opgehaald en zit er zo levenloos bij als een pop.

Ik span mijn kaakspieren.

Als dit een strategische zet is van haar, dan moet ik helaas toegeven dat die effectief is. Ik begin steeds meer mijn geduld te verliezen met deze methodes. Ik verlies mijn geduld met *háár*.

Het is verleidelijk om een minder humane aanpak te kiezen, al is het maar om een reactie uit te lokken, alleen heb ik genoeg van haar zonderlinge eigenschappen meegemaakt om te weten dat zij zich op een of andere manier kan afsluiten van enig lijden, en zelfs dan nog bij bewustzijn te blijven. Weken geleden heb ik al beredeneerd dat lichamelijke folteringen niet voldoende zijn om haar tot spreken te dwingen. Psychologische manipulatie was het enige wat me restte. Ik nam aan dat haar zwakke plek voor haar zusje zich zou vertalen naar een zwakke plek voor hun vader. Dat had ik kennelijk verkeerd ingeschat. Ze weet blijkbaar heel goed wat ze doet.

En ik heb geen idee wat ze van plan is.

‘Voltage is verhoogd, generaal. De sessie is nu voltooid.’

De lichten in de verhoorkamer worden feller tot een pijnlijk niveau en er rinkelt een zacht alarm door de ruimte. Hugo blijft roerloos op de grond zitten en heeft als een klein kind zijn knieën opgetrokken tot tegen zijn borst. Hij verbergt zijn gezicht in zijn handen als de deur wordt ontrendeld en de bewakers binnenstormen.

Weer een dag, weer een mislukking.

Mijn bezorgdheid neemt alleen maar toe.

Ik twijfel er geen seconde aan dat Rosabelle het juiste moment afwacht. Net als ik is zij gevormd, gebouwd door Het Herstel. Ons soort werd opgevoed met wreedheid, specifiek ontworpen om de meest meedogenloze omstandigheden te overleven, getraind om te gedijen als krijgsgevangenen. Het probleem is dat ik nooit eerder iemand als zij ben tegengekomen. Ze is blijkbaar niet alleen gevoelloos voor prikkels van buitenaf, maar heeft ook bewezen immuun te zijn voor de technologie die wij hebben en die haar gave mogelijk had kunnen uitschakelen.

Haar blootstellen aan Adam was bedoeld als laatste redmiddel.

Ik haal langzaam en rustig adem als ik een zware druk op mijn schedel

voel. Ik heb de gave om de emoties van anderen te lezen en aan te voelen, maar een nog sterkere gave om sluimerende bovennatuurlijke krachten te gebruiken. In een normale situatie zou ik Rosabelles gave kunnen benutten om die tegen haar te gebruiken.

In plaats daarvan is het net alsof ik naar een lege batterij kijk.

Weer deint er een melodisch geluid door de kamer. ‘Kan ik u nog ergens anders mee van dienst zijn, generaal?’

‘Stel een apart dossier samen,’ zeg ik, ‘met daarin een overzicht van al Rosabelles non-verbale reacties in de afgelopen acht dagen. Ik wil de dagen met elkaar kunnen vergelijken.’

‘Bezig met samenstellen, generaal.’

‘Dat is alles voor vandaag.’

Er klinkt een galmende klap van een metalen deur als Rosabelle onder bewaking de kamer uit wordt begeleid. Vanuit mijn ooghoek zie ik Adam schrikken. Ik wis alle prompts op het scherm en de comms worden met weer een melodieuze geluid beëindigd.

Eindelijk, en met tegenzin, draai ik me om naar Adam.

Die hele tijd voelde ik dat hij naar me staarde. Ik voelde zijn stille, aarzelende, verwarde bewondering.

Die zit me dwars.

‘Is het raar,’ zegt hij met een breder wordende glimlach als hij me bestudeert, ‘dat ik steeds weer vergeet hoe belangrijk je bent?’

‘Ja.’

Hij lacht hardop. ‘Het is zo cool dat je er zo bescheiden onder bent gebleven.’

‘Het heeft niets te maken met bescheidenheid,’ zeg ik geërgerd. ‘Ik hou toezicht over alle afdelingen van het leger binnen de Nieuwe Republiek. Het zou zelfs enige inspanning kosten om te vergeten wat ik doe.’

‘Ik heb nooit gezegd dat ik vergeet wat je doet,’ zegt hij. ‘Ik vergeet alleen steeds je functietitel.’

Ik staar hem alleen maar aan en voel mijn ongeduld groeien.

‘Wat?’ zegt hij. ‘Die verandert de hele tijd. Is het niet steeds iets anders?’
‘Nee.’

Adam fronst zijn wenkbrauwen nog harder. ‘Maar je hebt toch al een paar keer een andere rang en titel gekregen?’ Weer wipt zijn knie op en neer en mijn blik blijft hangen bij zijn onvergeeflijke en driedubbel geknoopte veters en de ineengedrukte neus van zijn schoenen. Mijn bonzende hoofd wordt er niet beter op. Ik help mezelf herinneren dat ik niets moet zeggen over zijn schoenen, om mijn ongevraagde advies voor me te houden, als hij verdergaat met: ‘Ik dacht dat je bevelhebber van het een of ander was. Of staatshoofd. Maar die robot sprak je net aan met generaal. Je moet toch toegeven dat het best een beetje verwarrend is.’

‘Het is niet verwarrend,’ zeg ik kil. ‘Juliette is staatshoofd. Ik ben generaal van defensie.’

‘Kun je me nog even helpen herinneren in welk opzicht die functies van elkaar verschillen?’

‘Nee.’

‘Maar het is toch nieuw? Ben je niet onlangs gepromoveerd, of zo?’

‘Nee.’

Ik mute een nieuwe reeks inkomende meldingen op mijn pager en scrol door minstens tien urgente berichten om naar die paar te kijken die gemarkeerd zijn als hoogste prioriteit:

Er valt niets te melden. Doe rustig. Ze ligt te slapen.

HOU VERDOMME OP MET DIE BERICHTEN.

Bro volgens mij is James ongesteld

Niet definitief, meneer. We hebben een nieuw extract uit het flesje nodig om een nieuwe reeks tests te kunnen doen

Ik strek mijn nek en sluit mijn vuist te stevig om de pager heen in een poging de spanning te verlichten die door mijn schouders heen pulseert. Ik worstel om mijn gedachten te ordenen, maar er zijn te veel dingen die mijn aandacht vereisen. Mijn geest is net een onscherpe cameraleens die zoekt naar focus zonder hem te vinden.

Mijn hoofd loopt over.

Hugo's zachte gejammer tergt me, echo's van Rosabelles schichtige bewegingen blijven door mijn geheugen ritselen, het lage gezoem van de plafondverlichting maakt mijn koppijn erger en het gestuiter van Adams voet maakt me zo langzamerhand knettergek.

Ik sluit mijn ogen. Doe ze weer open.

Ik mis mijn vrouw.

Ik wil naar huis.

'O,' zegt Adam, en de frons tussen zijn wenkbrauwen wordt dieper. 'Misschien denk ik aan Kenji? Heeft Kenji soms een promotie gekregen?'

'Twee jaar geleden,' zeg ik, en ik dwing mezelf terug te keren naar het hier en nu.

Adams verwarring is tastbaar en irritant. 'Maar er heeft toch iemand laatst promotie gemaakt?' zegt hij. 'Waarom heb ik het idee dat er iemand niet zo lang geleden is gepromoveerd?'

'Misschien denk je aan James,' zeg ik nogal onvriendelijk. Te fel. 'Die is onlangs gedegradeerd.'

Adam leunt naar achteren op zijn stoel en legt zijn voet op zijn knie. Die op en neer wipt. 'Hé, ho, ik sta aan jouw kant, hè? Ik ben net zo kwaad op James als jij.'